

1

Úplatky nejsou k ničemu. Přemlouvání je zbytečné. Výhrůžky, doprošování ani slzy nemají pražádný význam. Ať děláme co děláme, Star odmítá vejít do přívěsu. Rozrušeně odfrkává a pohazuje hlavou, až mu dlouhá hříva poletuje vzduchem. Vzpouzí se jako mezek a vyleštěná kopyta má snad přibitá k zemi.

„No tak, hošíku, nic se ti nestane,“ vemlouvám se mu, jako když máslo ukrajuje.

Mamka se ušklíbne.

„Ten se nebojí ani trochu. Jen se na něj koukni. Prostě si jenom postavil hlavu.“

Podívám se na Stara. Má dlouhé nohy a břicho se mu zakulatilo, jak si už od jara pochutnává na šťavnaté trávě. Srst se

mu leskne a hřívá se mu vlní až k hrudi. Nikdo o něm nemůže říct, že je to vyhublý a neduživý chudinka. Když jsem ho před několika měsíci dostala, opravdu byl kost a kůže, ale teď kypí zdravím. Zpod dlouhé čupřiny vykukují černé oči. Mamka má pravdu. V jeho pohledu není ani špetka strachu, jenom paličatost opeřená trochou rošťáctví. Moc dobře ví, že na něj v přívěsu nečihá nebezpečí. Ale zkrátka se mu nechce a vypadá to, že ho baví dělat nám naschvály.

„Jestli brzo nevyrazíme, přijedeme tam pozdě,“ prorokuje mamka s pohledem na hodinky.

Zašilhám po Starovi a poník po mně loupne očima. Měla bych se na něj nejspíš zlobit, ale vždyť to ani nejde. Pořád nemůžu uvěřit, že patří jen mně a nikomu jinému. Ještě před rokem jsem se neodvažovala ani doufat, že bych mohla někdy mít svého vlastního koně. Ale už je to tak, a kdykoliv na to pomyslím, hřeje mě u srdce štěstím. Stačí jeden pohled na Stara a úplně zjihnu. Umí být paličatý a umíněný, jen co je pravda. A neumí skákat přes překážky a vůbec netuší, co je to drezura. Ale to je mi všechno úplně jedno. My dva k sobě patříme, tak to zkrátka je.

„Vy to ještě nemáte?“ volá Lasse a loudá se k nám od domu. Na sobě má zelenou kostkovanou košili a beztvaré džíny.

Vlasy mu ve větru trčí a na bradě mu raší strniště. Na hlavu si narazil zelenou kšiltovku s nápisem „Barvy a laky Bosse“. Podle mamky je to ta nejšerednější čepice, jakou svět kdy viděl.

Někdy mu vyhrožuje, že jestli ji bude nosit dál, tak ji nastříhá na proužečky a spláchne je do záchoda. Ale zatím to neudělala, přitom má Lasse zelenou hučku na hlavě od rána do večera.

„Ten náš mezek nechce vlézt do přívěsu,“ oznámí mamka.

„Tak to vidíš. On si taky myslí, že byste na ten tábor neměly jezdit,“ řekne Lasse a zazubí se.

„Co vy dva si myslíte, to je mi úplně fuk,“ odsekne máma.

„Přestaň se šklebit a radši mi pojd' pomoci.“

Lassemu patří dům na Malinové stráni, kde bydlíme. Velká červená budova je rozdělená na dva byty. V jednom bydlím já s mámou a ve druhém Lasse a jeho dcera Lisa. Není žádným tajemstvím, že se mamka a Lasse do sebe zamilovali. Dokonce uvažují, že by se k sobě nastěhovali. Ale mamka se pořád nemůže rozhodnout, takže to ještě neudělali.

Vlastně jsem teď o letních prázdninách měla jet s mým tátou, jeho novou ženou Elisabeth a malým bráškou Nilsem na Západní pobřeží. Jenže chalupu, kde jsme měli bydlet, si ještě před námi zmluvil někdo jiný, a tak se táta s Elisabeth rozhodli, že místo toho pojedou do Anglie. A tam mě s sebou nevzali.

Moje mamka se s tátou před několika lety rozvedla a táta se nastěhoval k Elisabeth. Ze začátku jsem byla s tátou stejně často jako s mámou, protože bydleli kousek od sebe. Jenže když jsme se s mamkou ani ne před rokem přestěhovaly na Malinovou stráň, všechno se změnilo. Teď už jezdím k tátovi jenom o víkendu, a někdy ani to ne. On má pořád hrozně moc práce.

Všechny volný čas mu zaberou Elisabeth a Nils. Moc se mi po něm stýská, a když se ukázalo, že s nimi do Anglie nepojedu, zuřila jsem vzteky a lítostí.

Aby mi udělal radost, zaplatil mi na dobu, kdy budou v Anglii, jezdecký tábor. Budeme tam se Starem dva týdny. Až se pak táta vrátí, pojedeme někam spolu, jenom my dva. Slíbil mi to. Ale já si nedělám naděje, že to vyjde. Na tátovy sliby není radno spoléhat.

Když mi táta zařizoval ten tábor, přikoupil na týden místo i pro mamku. V životě bych nečekala, že na to mamka přistoupí a ten dárek přijme. Od chvíle, kdy ji vyměnil za Elisabeth, je na něj věčně našťvaná a nejradši by o něm neslyšela. Ale proti týdennímu pobytu zdarma na jezdeckém táboře nic nenamítala.

„Potřebuju dovolenou. Bude to bezva,“ řekla jenom.

Vážně mě tím překvapila a Lasseho zrovna tak. Podle něj by vůbec nikam nemusela.

„Co budeš na takovém táboře dělat? Vždyť tam jezdí jenom malé holky. Já si myslím, že bys měla zůstat se mnou doma,“ pokoušel se ji přemluvit.

Jenže nezná moji mamku tak dobře, jak si myslí. Nejhorší, co může kdo udělat, je rozhodovat něco za ni. Jeho chabým pokusům se akorát vysmála.

„Víš, co lidi dělají na jezdeckém táboře? Jezdí na koni, co jiného. A přesně to budu dělat i já. My dva se stejně vidíme pořád.“

Od té doby Lasse brblá, kudy chodí, ale jen potají. Neodvází

se mamce dát najevo, že je mrzutý. Bojí se, že by se jí omrzel, a jak ji znám, klidně by se to mohlo stát.

Takže jedeme na tábor obě dvě. Tedy jestli se nám podaří vecpat Stara do přívěsu.

„Musíme zkusit trik s provazem,“ prohlásí máma.

Trik s provazem spočívá v tom, že se do přívěsu přivážou dvě dlouhá lana a překříží se koni, který nechce dovnitř, za zadkem. Pak se konce provazů postupně přitahují a koně to vtlačí až do přívěsu. Nerada Stara do něčeho nutím, ale teď není zbytí.

Mamka uvazuje lana k přívěsu a Star ji podezíravě sleduje. Možná už tenhle trik zažil, protože než stačí mamka s Lassem provazy překřížit, zničehonic se skokem vrhne rovnou dovnitř. Dokonale mě tím zaskočí, až mě povalí na zem a vleče mě za sebou na vodítku.

„Přivaž ho!“ houkne máma bez špetky soucitu.

Že jsem se třeba uhodila, to ji vůbec nezajímá.

Zadní dveře se za mnou a Starem s prásknutím zabouchnou. Vyškrábu se kvapně na nohy a uvážu Stara na trojitý uzel. Ne že by to bylo nějak zvlášť potřeba. Poník už si pochutnává na ovsu, který jsem narafičila do přívěsu, a tváří se nezúčastněně.

„Ty jsi ale zlobivá tvrdá palice,“ řeknu a podrbu ho na čele.

Star okamžitě zvedne hlavu a vyprskne na mě mokré, napůl rozkousané zrní. Naposledy ho poplácám a úzkými dvířky u předku přívěsu se protáhnu ven.

„To bysme měli. Jedeme!“ haleká mamka a Lasse se tváří jako hromádka neštěstí.